

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614267008/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Lys ere her ikke sieldne, og maaskee bidrage disse Lys, i det de, ligesom Luftaander, opstige over Skovene og de dunkle Vande, meget til at nære den Sands for det Eventyrlige, der udgjør et Grundtræk i den polske Folkecharacter.

Lidt efter lidt blegnede Stierne, enkelte Fugle hævede deres Stemmer, og den blege Stribe i Østen blev bestandig lysere. Adalbert kunde nu skimte Eggen, og glædede sig ved at overskue den store Dal, hvis Frugtbarhed endnu mindede om den Tid, da Polen ikke blot lønnede Arbeidernes Møje med en rig Høst, men endog kunde dele sin Overflod med de tilgrændsende Folkeslag. Purpurrøde Morgenskyer viste sig i Østen, og store Dugdraaber bleve synlige paa de nærmeste Træer, i det Fjerne bemærkede Adalbert den Flod, ved hvis Bredder han havde leget, som Barn; ja langt borte mod Sydvest troede han endog at skimte Taarnene i det gamle Krakau, denne forunderlige By, der staaer igjen, ligesom et uhyre Gravminde over en forsvunden Herlighed.

Nu vaagnede Husets Folk, og Adalbert hørte allerede sin Faders Røst, der gav Befalinger til sine Undergivne, han bragte derfor sin Dragt i Orden, og ilede ud, for at sige ham god Morgen, men han fandt ham ikke, og Alt var igjen stille. Han gik da ud i Gaarden, hvor han saae Leontine, der stod omkringet af en Flok Duer, til hvilke hun udstroede Korn og Ærter. Midt i Flokken befandt sig en lille broget Landskildpadde, der fik sin Føde ved Siden af Duerne, uden at agte paa, at flere af dem toge Sæde paa dens bøithvælvede Rygskiold.

Da Adalbert nærmede sig, flygtede en stor Deel af Forsamlingen, kun Skildpadden blev tilbage, tilligemed en sneehvid Due, der ganske uforstyrret beholdt sin Plads paa Leontines Skulder, hun tog den da i Haanden og klappede den, medens hun rolig stod

foran Adalbert, der maatte bekiende for sig selv, at han sielden havde seet noget Skønnere, end denne Sylphidefigur, omgivet af alle disse vingede Skabninger.

»Deres Fader red nylig ud,« sagde hun, »han kommer neppe igien for om nogle Timer, Casimir derimod er sjelden synlig saa tidlig om Morgenens.« »Og De selv, Frøken Leontine,« spurgte Adalbert, »hvad bringer Dem til saa tidlig at forlade Deres Værelse?« — »Den Vane har jeg havt fra min første Barndom,« svarede hun.

I dette Øieblik klang en Klokke indenfor. »Der ringer Alexandra,« sagde Leontine og ilede ind. Adalbert saae efter hende et Øieblik, derpaa gik han langsomt ud af Gaarden, for at opsøge nogle af de Steder, som han endnu huskede fra forrige Tider af.

Det var en deilig Foraarsmorgen, den opgaende Sol syntes at speide efter Dugdraaberne, der forgieves søgte Tilflugt mellem Bladene og paa Bunden af Blomsternes Bægere. Den fjerne Flod snoede sig, liig et gyldent Belte, over Sletten. Jo længere Adalbert kom frem, des flere Barndomsminde opdagede han; hver Fugl syntes at hilse og byde ham velkommen, hver Steen og hvert Træ forekom ham, som gamle Venner, der havde en halv forglemt Erindring at betroe ham; under Bladene svævede gamle Eventyr og Barndomsdrømme, og Alt, hvad han gienkiendte, var ham saare kiært; enhver ukiendt Gienstand derimod, enhver senere Forandring forstyrrede ham, selv naar den var velberegnet paa timelig Fordeel, og uden at være sig det tydelig bevidst, følte han, at en uindviet Haand her havde tilladt sig et Indgreb i hans aandelige Eiendom.

Under disse vaxlende Følelser kom han stedse videre og fordybte sig bestandig meer i en forsvunden Tid, hvis Begivenheder i afbrudte Zifferer, der